

مؤلفه‌های پیش‌بینی‌کننده موفقیت کشورهای شرکت‌کننده در بازی‌های المپیک

حسین زارعیان^۱، علیرضا الهی^۲، نصراله سجادی^۳، میرمحسن پدram^۴

۱. استادیار پژوهشگاه تربیت بدنی و علوم ورزشی*

۲. استادیار دانشگاه خوارزمی

۳. استاد دانشگاه تهران

۴. استادیار دانشگاه خوارزمی

تاریخ پذیرش: ۱۳۹۳/۰۴/۰۳

تاریخ دریافت: ۱۳۹۳/۰۱/۲۲

چکیده

بازی‌های المپیک، بزرگترین رویداد ورزشی جهان می‌باشد و کشورها سال‌ها قبل از برگزاری مسابقات، با برنامه‌ریزی‌های بلندمدت، میان‌مدت و کوتاه‌مدت سعی در به‌دست‌آوردن بهترین نتایج دارند؛ به‌همین دلیل، پیش‌بینی مؤلفه‌های موفقیت کشورها در این مسابقات از اهمیت زیادی برخوردار است. با عنایت به ماهیت اکتشافی موضوع، از روش پژوهش کیفی به‌منظور تعیین مهم‌ترین مؤلفه‌های پیش‌بین بر موفقیت کشورها استفاده گردید. نخست از طریق مطالعات اولیه، فهرست مقدماتی شاخص‌های مؤثر شناسایی گردید. سپس مصاحبه‌های نیمه ساختار یافته با (n=28) از نخبگان آگاه از موضوع پژوهش انجام شد. نتایج نشان می‌دهد ۱۸۵ شاخص می‌تواند پیش‌بینی‌کننده موفقیت کشورها در بازی‌های المپیک باشد. علاوه‌براین، تحلیل‌های انجام‌شده شاخص‌ها را در ۵ مؤلفه سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی، فناوری و ورزشی (PEST+S) طبقه‌بندی می‌کند. همچنین، با استفاده از مدل پیشنهادی دی‌بوسچر و همکاران (۲۰۰۶) مؤلفه‌های مذکور در سه سطح خرد، متوسط و کلان تقسیم‌بندی می‌شوند. با توجه به یافته‌ها، سیاستگذاران ورزش کشورها می‌توانند در برنامه‌ریزی‌های آتی خود به‌منظور حضور موفق‌تر در بازی‌های المپیک، از شاخص‌ها و مؤلفه‌های شناسایی‌شده استفاده نمایند.

واژگان کلیدی: موفقیت، بازی‌های المپیک، سطوح خرد، متوسط و کلان

مقدمه

موفقیت‌های ورزشی، به‌ویژه موفقیت در بازی‌های المپیک به‌صورت قابل‌توجهی برای بسیاری از کشورها مهم می‌باشد. کسب موفقیت در میادین بین‌المللی ورزشی تابعی از موفقیت در عرصه‌های دیگر نظیر سیاست داخلی و بین‌المللی، اقتصاد پویا و غیره است (لاروس و هگرتی^۱، ۱۹۹۶). آن‌گونه که آشکار است موفقیت یک ورزشکار، تیم یا کاروان ورزشی به‌شکل قابل‌توجهی به ظرفیت عملکردی سیستم ملی و اثربخشی آن در استفاده مناسب از کلیه منابع وابسته است (سانگ، بویلر و استکل^۲، ۲۰۰۷). با نگاهی به آمار ورزشکاران دوپینگی، ناداوری‌ها، خرید ورزشکاران خارجی توسط برخی کشورها به‌منظور کسب مدال و دیگر عوامل درمی‌یابیم که کسب مدال و قرارگرفتن در رتبه بالاتر برای بسیاری از کشورها از اهمیت بالایی برخوردار است. قرارگرفتن در رتبه‌های بالای جدول رده‌بندی توزیع مدال‌ها موجب غرور ملی و فخرفروشی برخی کشورها نسبت به کشورهای پایین‌تر می‌گردد. شاید اگر بگوییم ورزش به جنگ بین کشورها در زمان صلح تبدیل شده است اشتباه نکرده باشیم (مشتاقیان، اعتباریان، نمازی‌زاده و افخمی، ۱۳۹۲). یکی از مؤلفه‌های پیش‌بینی‌کننده موفقیت کشورها در بازی‌های المپیک، مؤلفه سیاسی است. اگرچه بنیانگذاران المپیک، این مسابقات را به این دلیل بنیان نهادند تا حلقه‌های رنگارنگ آن مردمان را با نژادها، عقاید و ملیت‌های متفاوت کنار هم گرد آورد؛ اما میدان مسابقات، میدان نبرد است؛ نبردی که ریشه در سیاست دارد و گاه، بغض فقر فروخورده ملتی با به‌ثمررسیدن یک گل و یا به خاک مالیده‌شدن پشت یکی دیگر می‌ترکد و شادی عمومی شکل می‌گیرد (گودرزی، اسدی، خبیری و دوستی، ۱۳۹۱). رقابت بین ملت‌ها همیشه یکی از ویژگی‌های بازی‌های المپیک بوده است. علی‌رغم تأکید کمیته بین‌المللی المپیک مبنی بر عدم شایستگی کشوری بر کشور دیگر براساس جدول توزیع مدال‌ها؛ اما همچنان سیاستمداران و رسانه‌ها به‌منظور مقایسه موفقیت بین‌المللی به شمارش مدال‌های کسب‌شده می‌پردازند (گرین^۳، ۲۰۰۶). نتایج پژوهش‌های مختلف نشان می‌دهد که امروزه، حکومت‌ها جهت ارتقای وجهه خود در جامعه، در امور ورزش دخالت می‌کنند. دلیل دیگر ورود سیاستمداران به ورزش، تشویق مردم و ایجاد نگرش مثبت در آن‌ها نسبت به هویت ملی و وحدت ملی است (باین‌ول^۴، ۲۰۰۵). باید توجه داشت برخی حوادث سیاسی که در جهان اتفاق می‌افتد، این بازی‌ها را تحت‌الشعاع قرار می‌دهد؛ به‌عنوان نمونه می‌توان به جنگ جهانی اول و دوم و کشمکش‌های سیاسی بین دو ملت از جمله منازعات چین و آمریکا، جنگ کشورهای عربی و رژیم صهیونیستی و نیز جنگ

-
1. Larose & Haggerty
 2. Song & Boulier & Stekle
 3. Green
 4. Bainvel

ایران و عراق اشاره کرد (ماتیوس^۱، ۲۰۱۰). شرایط سیاسی حاکم بر یک کشور، جو سیاسی و روابط بین‌المللی کشورها از جمله متغیرهای سیاسی هستند که می‌توانند بر وضعیت اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی و نیز ورزشی تأثیرگذار باشند. عواملی از قبیل: نتایج انتخابات سیاسی، تعداد تیراژ روزنامه در یک کشور و نیز تعداد احزاب سیاسی فعال کشور از جمله متغیرهای سیاسی مهم و شناخته‌شده در موفقیت کشورها می‌باشند (برنارد و باس^۲، ۲۰۰۴؛ جانسون و علی^۳، ۲۰۰۴؛ هیلورد و الینگ^۴، ۲۰۱۰).

یکی دیگر از مؤلفه‌های شناخته‌شده در پیش‌بینی موفقیت کشورها از نظر مطالعات مرتبط، مؤلفه اقتصادی است (سوتریادو و شلیبوری^۵، ۲۰۰۹؛ فارست و سانز^۶، ۲۰۱۰). در بین اقتصاددانان ورزشی عقیده بر این است که موفقیت المپیک یک کشور وابسته به منابع اقتصادی و انسانی و توسعه این منابع می‌باشد. به‌طور تجربی تأیید شده است که تعداد مدال‌های یک کشور در بازی‌های المپیک تابستانی به میزان قابل توجهی می‌تواند به جمعیت^۷ و تولید ناخالص داخلی^۸ آن کشور بستگی داشته باشد (آندروف^۹، ۲۰۰۱). درحقیقت، کشورهایی که رتبه بالایی در تولید ناخالص داخلی دارند، صدرنشین و مدال‌آوران المپیک هستند. دی بوسچر و همکاران (۲۰۰۶) دو متغیر کلان تولید ناخالص داخلی و جمعیت هر کشور را متمایز از سایر متغیرها می‌پندارند. تاجایی که معتقد هستند ۵۰ درصد از موفقیت در سطح بین‌المللی ناشی از اثرات همین دو متغیر است (دی بوسچر، دنوپ، ون‌بوتنبرگ و شیلی^{۱۰}، ۲۰۰۶). در سال ۱۹۷۶ عوامل اقتصادی در کشورهای درحال توسعه به میزان ۹۴ درصد، در کشورهای غربی ۶۴ درصد و در کشورهای سوسیالیستی ۳۲ درصد پیش‌بینی-کننده موفقیت سطوح بین‌المللی بودند. در سال ۱۹۸۰ این مقدار در کشورهای غربی به ۵۷ درصد و پس از آن دهه به ۴۵ درصد رسید. علاوه‌براین، در تمام دوره‌های المپیک می‌توان شاهد بود که قدرت‌های اقتصادی، برندگان این عرصه رقابتی هستند. چین، ایالات متحده، آلمان، روسیه و ژاپن

1. Matthews
2. Bernard & Busse
3. Johnson & Ali
4. Hilvoord & Elling
5. Sotiriadou & Shilbury
6. Forrest & Sanz
7. Population
8. Gross Domestic Production (GDP)
9. Andreff
10. De Bosscher & Deknop & Vanbottenburg & Shibli

به‌عنوان قطب‌های اقتصادی جهان، همواره بالاترین رده‌های این رقابت بین‌المللی را از آن خود کرده‌اند. سایر کشورهایی که توانسته‌اند مدال‌هایی کسب کنند، قابل‌مقایسه با این کشورها نیستند (برنارد و باس، ۲۰۰۴). باید اذعان نمود بیشتر مطالعاتی که در زمینه شناسایی مؤلفه‌های پیش-بینی‌کننده موفقیت در رویدادهای بین‌المللی انجام گرفته است، از بین متغیرهای مختلف، متغیر اقتصادی را مهم‌ترین عامل قلمداد کرده است. نرخ تورم^۱، تولید ناخالص داخلی، نرخ بیکاری^۲ و ضریب جینی^۳ از جمله متغیرهای اقتصادی مؤثری هستند که در پژوهش‌های مختلف به آن‌ها اشاره شده است (سوتریادو و شیلیوری، ۲۰۰۹؛ فارست و سانز، ۲۰۱۰).

علاوه‌براین، مؤلفه‌های اجتماعی و فرهنگی از دیگر مؤلفه‌های شناخته‌شده در پیش‌بینی موفقیت کشورها از نظر مطالعات مرتبط است (شفیعی، ۱۳۹۰؛ هافمن و لی^۴، ۲۰۰۲؛ کواکلی^۵، ۲۰۰۹؛ آندروف و آندرف، ۲۰۱۰؛ برادلی و بودوین^۶، ۲۰۱۳). بی‌شک، کشورهایی که ورزش‌کردن را در فرهنگ خود نهادینه کرده‌اند، شانس موفقیت بیشتری در بازی‌های المپیک دارند. میزان پوشش تلویزیونی رسانه‌ها از رویدادهای ورزشی، میزان مشارکت و کمک افراد با انگیزه‌های غیرمادی و به‌صورت داوطلبانه و حتی کمک به رشد فرهنگی جامعه از عوامل مؤثر در موفقیت کشورهای شرکت‌کننده در المپیک می‌باشد (میتون، داویس و دونالدسون^۷، ۲۰۰۴). توملینسون^۸ (۲۰۱۰) هدف از برگزاری المپیک ۲۰۰۸ پکن در کشور چین را نمایش چهره چین به‌عنوان کشوری مدرن و تثبیت فرهنگ و ملیت این کشور در دنیا بیان نمود. شرکت در بازی‌های المپیک برای کشورهای مختلف علاوه‌بر جنبه‌های آشکار آن، دارای پیام‌های زیرکانه‌ای از توانمندی‌ها و قدرت‌نمایی‌ها برای دیگر کشورها که ورزشکاران زیادی در این رقابیت‌ها ندارند یا مدال‌های زیادی به‌دست نیاورده‌اند می‌باشد. هرچند این کشورها از نظر اقتصادی، سیاسی و اجتماعی به پای کشورهای درجه اول نمی‌رسند؛ اما از چنین پیام‌هایی استفاده می‌کنند؛ به‌عنوان مثال، بازی‌های المپیک ۱۹۶۴ ژاپن در توکیو و بازی‌های المپیک ۱۹۸۸ کره در سئول نمادی از چنین پیام‌هایی بوده است (گودرزی و همکاران، ۱۳۹۱). پژوهش‌ها نشان می‌دهد مواردی از قبیل میزان رفاه در جامعه، هزینه‌های آموزش و پرورش^۹، تراکم جمعیت، برابری زن و مرد و مذهب می‌توانند شاخص‌هایی پیش‌بین در رشد و

-
1. Inflation Rate
 2. Unemployment Rate
 3. Gini Coefficient
 4. Hoffmann & Lee
 5. Coakley
 6. Bradley & Bowdoin
 7. Mitton & Davies & Donaldson
 8. Tomlinson
 9. Education Expenditures

توسعه مؤلفه‌های اجتماعی و فرهنگی کشورها باشند (شفیعی، ۱۳۹۰؛ هافمن و لی، ۲۰۰۲؛ کواکلی، ۲۰۰۹؛ آندروف و آندرف، ۲۰۱۰؛ برادلی و بودوین، ۲۰۱۳).

یکی دیگر از مؤلفه‌های شناخته شده در پیش‌بینی موفقیت کشورها از نظر پژوهش‌های مرتبط، مؤلفه فناوری است (سبحانی، هنری، شهلائی و احمدی، ۱۳۹۲؛ عزیزی، مهرابی کوشکی و فراهانی، ۱۳۹۲؛ ریونبورگ^۱، ۲۰۰۴). امروزه، فناوری‌های نوین نقش به‌سزایی در مسابقات ورزشی داشته‌اند. به‌طوری که کوچک‌ترین تغییر در وسایل و تجهیزات ورزشکاران می‌تواند نتایج یک مسابقه را به‌کلی تغییر دهد. هرچند تأثیر این فناوری‌ها هرگز به اندازه‌ای نیست که یک فرد عادی را به سطح ورزشکار حرفه‌ای برساند؛ اما در دنیای رقابت المپیک، چند صدم ثانیه می‌تواند به‌راحتی رنگ مدال را عوض کند. پژوهشگران بر این باور هستند که فناوری باعث تبدیل مدال نقره به طلا می‌شود؛ اما باعث ایجاد یک برتری ناعادلانه نخواهد شد. در عصر حاضر، فناوری ورزشی به‌سرعت در حال پیشرفت می‌باشد و هر روز نوآوری‌های جدیدی برای کمک به بهبود عملکرد ورزشکاران معرفی می‌شود. همچنین، بالارفتن سطح تکنولوژی باعث بالارفتن سطح کارایی ورزشکاران می‌شود (بولچندانی^۲، ۲۰۱۲). رشد فناوری‌های نوین در ورزش نیز منجر به ارائه محصولات و خدمات مبتکرانه به ورزشکاران شده و راه را برای کسب موفقیت در مسابقات ورزشی هموار کرده است. از سوی دیگر، رشد و گسترش تکنولوژی در جهان در سال‌های اخیر کمک شایانی به جنبش المپیک نموده است. سجادی (۱۳۷۸) با توجه به برگزاری ۲۶ دوره از بازی‌های المپیک در طی قرن بیستم مشاهده کرد که بازی‌های المپیک هم‌زمان با پیشرفت فناوری‌ها و ساخت وسایل مدرن در سراسر جهان، شهرت بیشتری یافته و در این میان، رسانه‌های تصویری و به‌ویژه تلویزیون نقش به‌سزایی در معرفی و همه‌گیر کردن این جنبش داشته است. پژوهش‌ها نشان می‌دهد استفاده ورزشکاران از وسایل و تجهیزات روز دنیا، برخورداری از آزمایشگاه‌های علمی، تعداد ثبت اختراعات ورزشی و استفاده فدراسیون‌های ورزشی و کمیته ملی المپیک از فناوری‌های نوین اطلاعاتی می‌تواند در موفقیت تیم‌های ورزشی مؤثر باشد (سبحانی و همکاران، ۱۳۹۲؛ عزیزی، مهرابی کوشکی و فراهانی، ۱۳۹۲؛ ریونبورگ، ۲۰۰۴).

مؤلفه‌های ورزشی از دیگر مؤلفه‌های شناخته شده در پیش‌بینی موفقیت کشورها از نظر مطالعات مختلف است (دی بوسچر و همکاران، ۲۰۰۶؛ کاسیماتی و داوسون^۳، ۲۰۰۹؛ کاوسوس و

-
1. Rivenburgh
 2. Bulchandani
 3. Kasimati & Dawson

زیمانسکی^۱، (۲۰۱۰). در پژوهش‌های گذشته برخی شاخص‌ها در موفقیت تیم‌های ورزشی شناسایی شدند؛ اما مهم‌ترین مؤلفه‌های ورزشی پیش‌بینی‌کننده به‌روشنی مشخص نشده‌اند. یکی از شاخص‌های ورزشی پیش‌بینی‌کننده موفقیت کشورها، تعداد ورزشکاران اعزامی به بازی‌های المپیک است. فارست (۲۰۱۰) نشان داد که اندازه تیم و جمعیت را می‌توان به‌ترتیب از مهم‌ترین عوامل مهم و مؤثر در پیش‌بینی میزان موفقیت در بازی‌های المپیک ۲۰۰۸ پکن برشمرد؛ بنابراین، هرچه ورزشکاران یک کشور بتوانند سهمیه بیشتری را از رشته‌های المپیک به‌دست آورند، احتمال موفقیت و کسب مدال آنان نیز بیشتر خواهد بود. همچنین، نتایج نشان داد که پنج کشور برتر بازی‌های المپیک ۲۰۰۸ (چین، ایالات متحده، روسیه، انگلستان و آلمان) با اعزام ۲۴۷۷ ورزشکار به این مسابقات (چیزی در حدود ۲۳/۷ درصد از کل ورزشکاران) توانستند درنهایت، ۳۷۱ مدال (۳۸/۷ درصد از مجموع مدال‌های توزیعی) را به‌خود اختصاص دهند. ازسوی دیگر، پنج تیم انتهایی این جدول (کشورهای افغانستان، مولداوی، موریس، توگو و ونزوئلا) با اعزام تنها ۱۵۹ ورزشکار (۶/۴ درصد) به این مسابقات، با کسب تنها پنج مدال (۰/۵ درصد) به کار خود در این رقابت‌ها پایان دادند. علاوه‌براین در سال‌های اخیر، کشورهای عرب حاشیه خلیج فارس با آگاهی از اهمیت ورزش و کسب موفقیت در میادین بین‌المللی، تلاش برای جذب و خرید ورزشکاران در رشته‌های مختلف ورزشی از سراسر دنیا را آغاز کرده‌اند که به عقیده مگیور^۲ (۲۰۰۸) می‌توان این ورزشکاران را کارگران مهاجر جهانی نامید. سفادی^۳ (۲۰۰۸) این رویه را مورد انتقاد قرار داده و عملکرد کشورهای عربی را در بازی‌های المپیک ننگین دانسته است و شش مدال کسب‌شده توسط ۲۲ کشور عربی در المپیک ۲۰۰۸ پکن را با ۸ مدال طلای مایکل فلپس^۴ (شناگر آمریکایی) مقایسه کرده است. وی پایین‌بودن کیفیت آموزش و استعدادیابی ورزشکاران در کشورهای عربی را از اصلی‌ترین عوامل ناکامی این کشورها در المپیک دانسته است. ازسوی دیگر، کشوری مانند هند با وجود جمعیت زیاد و استعدادهای موجود در این کشور، موفقیت چندانی در المپیک کسب نکرده است. آدمن^۵ (۲۰۰۸) از جمله دلایل عدم موفقیت هند در بازی‌های المپیک ۲۰۰۸ پکن را تعداد کم سهمیه المپیک (۵۷ نفر) با وجود داشتن جمعیتی بیش از یک میلیارد نفر در مقایسه با دیگر کشورها (تعداد سهمیه المپیک آمریکا ۵۹۶ نفر، چین ۶۳۹ نفر و کشور استونی ۴۷ نفر) عنوان کرد. وی همچنین عدم سرمایه‌گذاری در رشته‌های ورزشی حاضر در المپیک و توجه زیاد به رشته

-
1. Kavetsos & Szymanski
 2. Maguire
 3. Safadi
 4. Michael Phelps
 5. Admin

کریکت را از دیگر عوامل ناکامی هند دانست. مطالعات مختلف نشان می‌دهد عواملی دیگری از قبیل مدت نهادینه شدن کمیته ملی المپیک در کشورهای عضو، میزبان بودن و تعداد ورزشکاران حاضر در بازی‌های المپیک از جمله شاخص‌های پیش‌بین در موفقیت کشورها از بعد ورزشی می‌باشد (کاسیماتی و داوسون، ۲۰۰۹؛ کاوسوس و زیمانسکی، ۲۰۱۰).

به‌طور کلی، در سال‌های اخیر دولت‌ها هزینه‌های بسیاری صرف مسابقات بین‌المللی، به‌ویژه بازی‌های المپیک می‌کنند. این بازی‌ها به‌عنوان بزرگترین رویداد ورزشی در جهان بوده و کشورها در مدت-زمان چهار سال تا برگزاری این مسابقات، با برنامه‌ریزی‌های بلندمدت، میان‌مدت و کوتاه‌مدت سعی در به‌دست‌آوردن بهترین نتایج دارند؛ به‌همین دلیل، شناخت عواملی که می‌تواند موفقیت کشورها را در این رویداد مهم تضمین نماید از اهمیت بسیار زیادی برخوردار است. از سوی دیگر، برای مدیران و برنامه‌ریزان این امکان را فراهم می‌کند تا در جهت توسعه ورزش و کسب کرسی‌های بین‌المللی با توجه به امکانات و منابع بالقوه کشور و نیز مقایسه با کشورهای دیگر، سیاست‌های مناسب را اتخاذ نمایند. به‌گونه‌ای که اهداف خود را براساس مؤلفه‌های سیاسی^۱، اقتصادی^۲، اجتماعی و فرهنگی^۳، فناوری^۴ و ورزشی^۵ (PEST+S) تعیین کنند. همچنین، مشخص شدن متغیرهای مؤثر بر موفقیت کشورها در بازی‌های المپیک شرایطی را فراهم می‌آورد تا انتظارات و توقعات تماشاگران، اصحاب-رسانه و مطبوعات، منتقدین، کارشناسان و یا تجزیه و تحلیل‌گران ورزشی واقع‌بینانه و عقلانی باشد؛ از این‌رو، لازم است که با توجه به پتانسیل موجود و نیز آگاهی از توان کشورهای رقیب، از انتظارات احساسی دست بردارند و از فشار و استرس بیش از حد و مخرب بر روی کاروان ورزشی اعزامی به مسابقات بکاهند. حال، سؤالی که مطرح است این است که چرا برخی کشورها در مسابقات و رویدادهای بین‌المللی ورزشی به نسبت کشورهای دیگر موفق‌تر هستند؟ اگرچه کشورهایی که جهت رقابت با کشورهای دیگر هزینه‌های زیادی را صرف ورزش می‌کنند در حال افزایش است؛ اما مدارک و شواهد اندکی جهت تعیین مؤلفه‌های پیش‌بینی‌کننده موفقیت ورزشی در سطوح بین‌المللی وجود دارد (دی بوسچر، دنوپ، ون بوتنبرگ، شیبلی، بینگهام، ۲۰۰۹). چنانچه متغیرهای اثرگذار به‌گونه‌ای مناسب شناسایی گردند، مدیران و برنامه‌ریزان با صرف زمان و انرژی کمتر و هزینه بهینه می‌توانند موجبات نیل به موفقیت کاروان ورزشی یک کشور را فراهم سازند. نکته حائز اهمیت این است که در

-
1. Politic
 2. Economic
 3. Social & Culture
 4. Technology
 5. Sport

پژوهش‌های جانسون و علی (۲۰۰۴)، برنارد و باس (۲۰۰۴)، هیلورد و الینگ (۲۰۱۰)، فارست و سانز (۲۰۱۰) و برادلی و بودوین (۲۰۱۳) تنها به یک یا دو مورد از مؤلفه‌های شناسایی شده اشاره شده است؛ اما در این پژوهش سعی شده است تا با استفاده از رویکرد جدید، شاخص‌های شناخته شده در پنج مؤلفه اقتصادی، سیاسی، اجتماعی و فرهنگی، فناوری و ورزشی (PEST+S) طبقه بندی شود و هر مؤلفه با توجه به مدل پیشنهادی دی بوسچر و همکاران (۲۰۰۶) در سه سطح خرد، متوسط و کلان تقسیم بندی گردد. لازم به ذکر است شاخص‌های ذکر شده می‌توانند به طور هم‌زمان دارای وزن‌های اقتصادی، سیاسی، اجتماعی و فرهنگی، فناوری و ورزشی (PEST+S) باشند؛ اما آن‌ها دارای وزن‌های متفاوتی در هریک از این حیطه‌ها می‌باشند.

روش‌شناسی پژوهش

در مطالعه حاضر به منظور پاسخگویی به سؤال اصلی پژوهش از روش کیفی استفاده شد. انتخاب این روش به این دلایل بود: فراهم آمدن زمینه بررسی دقیق و عمیق در شرایط متغیر برای پژوهشگر، نبود الگو در این حیطه و یا وجود الگوهای جدیدی که کمکی به حل مشکل نمی‌کند، شناخت چگونگی رخ دادن "فرایندها" و عوامل مؤثر بر آن‌ها به مراتب مهم‌تر از سنجش مقدار و میزان "فرآوردها" بود و در نهایت، تخصصی بودن موضوع و امکان اظهار نظر افراد متخصص و معدود. یافته‌های پژوهش کیفی با شیوه‌هایی غیر از روش‌های آماری یا هرگونه کمی شدن به دست می‌آیند. همچنین، پژوهش کیفی به منظور درک و تبیین پدیده‌های اجتماعی از داده‌های حاصل از مصاحبه‌ها، مستندات، مشاهدات و غیره استفاده می‌کند. در مرحله اول پژوهش از طریق مطالعه پیشینه و جمع‌آوری اطلاعات کتابخانه‌ای، فهرست مقدماتی شاخص‌های پیش‌بین شناسایی شد. فهرست مقدماتی به عنوان سؤالات مصاحبه و ابزار اولیه جمع‌آوری داده‌ها مدنظر قرار گرفت. سپس، راهنمای مصاحبه تدوین شد و پژوهشگر پیش از انجام مصاحبه با هریک از نخبگان آگاه، راهنمای مصاحبه را برای آن‌ها ارسال نمود. در مرحله بعد، مصاحبه‌های کیفی نیمه ساختارمند و عمیق با نخبگان آگاه از موضوع پژوهش به عمل آمد. مصاحبه با نخبگان آگاه حالتی ویژه از مصاحبه است که بر روی دسته‌ای خاص از مصاحبه شونده‌ها متمرکز می‌شود. فرض بر این است که نخبگان از دانش بیشتری برخوردارند و براساس تخصص‌هایی که در زمینه‌های مرتبط با پژوهش دارند با آن‌ها مصاحبه می‌شود. ذکر این نکته ضروری است که به منظور ثبت اطلاعات حاصل از مصاحبه‌ها، علاوه بر یادداشت برداری، از دستگاه ویژه ضبط صدا نیز استفاده شد. همچنین به دلیل رعایت مسائل اخلاقی، پژوهشگر پیش از شروع هر مصاحبه، برای ضبط مصاحبه از مصاحبه شونده کسب اجازه کرد. مدت زمان مصاحبه‌ها متفاوت بود و مکان مصاحبه نیز محل مورد توافق مصاحبه شونده و پژوهشگر بوده

است. پنج مرحله اساسی؛ اما نه لزوماً پی‌درپی که در مسیر پردازش یافته‌ها استفاده شد شامل: انتخاب شرکت‌کنندگان، جمع‌آوری داده‌ها، منظم‌سازی یافته‌ها، تجزیه و تحلیل یافته‌ها و ارائه راهبردهای اجرایی بود (بازرگان، ۱۳۸۷، ۵۹). علاوه بر این، در مرحله بعد با استفاده از روش نمونه-گیری نظری با ۲۸ نفر از افراد جامعه مصاحبه‌های کیفی صورت گرفت. نمونه‌گیری نظری نوعی طرح نمونه‌گیری غیراحتمالی هدفدار است که در پژوهش‌های کیفی از آن استفاده می‌شود. بنابر ضرورت، از برخی مصاحبه‌شوندگان بیش از یکبار مصاحبه به‌عمل آمد و انجام مصاحبه‌ها تا حد اشباع نظری ادامه یافت. اشباع نظری بدین معنی است که داده‌ها به‌گونه‌ای نیست که طبقات جدید و متفاوتی را ایجاد کند و یا به ویژگی‌های طبقات موجود بیفزاید. در این حالت، داده‌های اضافی کمک به تکمیل و مشخص کردن مقوله دیگری نمی‌کند و نمونه‌ها از آن پس مشابه به‌نظر می‌رسند. مصاحبه‌شوندگان شامل افراد زیر بودند:

۱. اعضای هیأت علمی اقتصاد، به‌ویژه افراد آشنا به ورزش (شش نفر)
۲. اعضای هیأت علمی علوم سیاسی، به‌ویژه افراد آشنا به ورزش (شش نفر)
۳. اعضای هیأت علمی علوم اجتماعی، به‌ویژه افراد آشنا به ورزش (پنج نفر)
۴. اعضای هیأت علمی علوم ارتباطات، به‌ویژه افراد آشنا به ورزش (چهار نفر)
۵. اعضای هیأت علمی رشته تربیت‌بدنی و علوم ورزشی آشنا با موضوع پژوهش (چهار نفر)
۶. مدیران ارشد کمیته ملی المپیک جمهوری اسلامی ایران (سه نفر)

پس از انجام مصاحبه، تجزیه و تحلیل یافته‌ها با استفاده از روش استقرای منطقی صورت گرفت. بدین شکل که پس از اجرا و ویرایش مصاحبه‌ها، نظرات مختلف در گروه‌های مفهومی یکسان‌سازی گشتند، کدگذاری گردیدند و طبقه‌بندی شدند. سپس، به‌صورت کیفی تحلیل گردیدند. کدگذاری در این پژوهش به‌صورت باز و محوری انجام شد. در کدگذاری باز، پژوهشگر با مرور مجموعه داده‌های گردآوری‌شده تلاش می‌کند تا مفاهیم پنهانی آن را باز شناسد. این مرحله بدین جهت کدگذاری باز نامیده می‌شود که پژوهشگر می‌تواند بدون هیچ محدودیتی به نام‌گذاری مقوله‌ها بپردازد. به‌عبارت دیگر، پژوهشگر برای تعدد کدها و مقوله‌ها محدودیتی قائل نمی‌شود. در کدگذاری محوری نیز هدف، تعیین رابطه بین مقوله‌های ایجادشده در مرحله کدگذاری باز است. در این مرحله، پدیده مرکزی شناسایی شده و تفسیر شرایط علی و راهبرهای حاصل‌شده ارائه می‌گردد.

پژوهش حاضر با استفاده از مدل پیشنهادی دی‌بوسچر و همکاران (۲۰۰۶) مؤلفه‌های پیش‌بینی-کننده موفقیت کشورهای شرکت‌کننده در رویدادهای بین‌المللی را در سه حیطه طبقه‌بندی کرد: ۱. متغیرهای سطح کلان^۱، ۲. متغیرهای سطح متوسط^۲ و ۳. متغیرهای سطح خرد^۳. دی‌بوسچر و همکاران (۲۰۰۶) معتقد هستند که سطح دور یا پیرامون، همان عوامل کلان سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی و فناوری می‌باشد. سطح میانی یا متوسط، سازمان‌های ورزشی (فدراسیون‌ها و کمیته‌های ملی المپیک و غیره) را در بر گرفته و سطح نزدیک یا خرد نیز در برگیرنده عواملی است که به‌طور مستقیم با خود ورزشکار سروکار دارد (شامل: مدیریت رویداد و مسابقه توسط ورزشکار، شرایط جسمی و روحی از قبیل انگیزه ورزشکار و غیره). این پژوهشگران بر این باور هستند که متغیرهای سطح کلان خارج از کنترل سازمان‌ها و مدیران ورزشی می‌باشند، به شرایط کلان حکومتی مربوط می‌شوند و به‌طور غیرمستقیم پیش‌بینی‌کننده موفقیت کشورها هستند. علاوه بر این، متغیرهای سطح متوسط به سیاست‌ها و استراتژی‌های سازمان‌های ورزشی مربوط می‌شوند و به‌طور مستقیم پیش‌بینی‌کننده موفقیت کشورها در بازی‌های المپیک می‌باشند. برنامه‌ریزی فدراسیون‌های ورزشی و کمیته ملی المپیک، استفاده از مربیان حرفه‌ای روز دنیا، اعزام ورزشکاران به مسابقات بین‌المللی و جهانی، کمک به نهادینه‌شدن رشته‌های ورزشی در مدارس و دانشگاه‌ها به کمک کمیته ملی المپیک و فدراسیون‌های ورزشی و نیز فرایند استعدادیابی و غیره از جمله متغیرهای سطح متوسط می‌باشند. متغیرهای سطح خرد یا فردی (ورزشکار) نیز به شرایط و ویژگی‌های جسمانی ورزشکار (شامل: خصوصیات آنترپومتری، توانایی‌های جسمانی و غیره)، ویژگی‌های روحی (میزان انگیزه، هیجانانگیز، ضریب هوشی و غیره) و به‌طور کلی، هرآنچه به‌طور مستقیم به ورزشکار مربوط می‌شود اشاره دارد (شکل شماره یک). قابل ذکر است که این سه سطح همواره با هم در تعامل هستند و تفکیک آن‌ها از منظر افزایش دقت بر روی پژوهش صورت می‌پذیرد.

نتایج

نتایج پژوهش با استفاده از تحلیل هم‌زمان و نیز فرایند کدگذاری، حین و پس از انجام مصاحبه‌ها صورت گرفت که نتایج کدگذاری‌ها به تفکیک ارائه می‌گردد. نتایج نشان می‌دهد که ۱۸۵ شاخص می‌تواند پیش‌بینی‌کننده موفقیت کشورها باشد. این شاخص‌ها در پنج مؤلفه سیاسی، اقتصادی،

-
1. Macro Level Variable
 2. Meso Level Variable
 3. Micro Level Variable

اجتماعی و فرهنگی، فناوری و ورزشی (PEST+S) طبقه‌بندی شدند و درنهایت، با استفاده از مدل پیشنهادی دی بوسچر و همکاران (۲۰۰۶)، مؤلفه‌های طبقه‌بندی‌شده در سه سطح خرد، متوسط و کلان جای گرفتند (جدول شماره یک تا پنج).

جدول ۱- مؤلفه سیاسی؛ پیش‌بین موفقیت کشورهای شرکت‌کننده در بازی‌های المپیک

شاخص‌های سیاسی شناسایی شده		
سطح کلان	سطح متوسط	سطح خرد
۱. آزادی بیان در جامعه	۱. سیاسی‌بازی و نفوذ در	۱. خودآگاهی سیاسی ورزشکار
۲. تعداد احزاب سیاسی و میزان مشارکت آن‌ها در امور سیاسی کشور	۲. تعامل فدراسیون‌ها و کمیته ملی المپیک	۲. آگاهی ورزشکار از محیط بین‌المللی
۳. تعداد تیراژ روزنامه	۳. تعامل فدراسیون‌های ورزشی با وزارت امور خارجه جهت اعزام و برگزاری مسابقات	۳. آشنایی ورزشکار با مسائل سیاسی ورزش
۴. جنگ و منازعات سیاسی	۴. تعامل فدراسیون‌ها، کمیته ملی المپیک و وزارت ورزش و جوانان با سران کشورها	۴. آگاهی ورزشکار از نقش مخرب برخی نهادهای ورزشی به دلیل مقاومت از زیربارت رفتن فشار غیرواقعی آن‌ها
۵. میزان اختلاف بین احزاب و سران کشورها	۵. آشنایی مسئولان فدراسیون‌ها با شرایط سیاسی حاکم بر جهان	۵. وجود احزاب ورزشی و حمایت از حقوق ورزشکار
۶. آزادی رسانه‌ها	۶. تعامل فدراسیون‌ها، کمیته‌های ملی المپیک و وزارت ورزش و جوانان با نهادهای بین‌المللی در زمینه ورزش	
۷. نوع حکومت‌ها		
۸. علاقمندی سیاستمداران به ورزش		
۹. میزان تبعیض نژادی در کشورها		
۱۰. میزان تخصیص بودجه سیاستمداران به ورزش		
۱۱. هزینه‌های نظامی		
۱۲. میزان مشارکت مردم در انتخابات سیاسی		
۱۳. نتایج انتخابات سیاسی		
۱۴. گذشته استعماری کشورها		
۱۵. نقض حقوق بشر		
۱۶. استقلال ملی		

جدول ۲- مؤلفه اقتصادی؛ پیش‌بین موفقیت کشورهای شرکت‌کننده در بازی‌های المپیک

شاخص‌های اقتصادی شناسایی شده		
سطح کلان	سطح متوسط	سطح خرد
۱. میزان تولید ناخالص داخلی (GDP)	۱. حمایت مالی فدراسیون،	۱. وضعیت اقتصادی خود
۲. میزان تولید ناخالص ملی (GNP)	کمیتۀ ملی المپیک و	ورزشکار
۳. سرانۀ تولید ناخالص داخلی	وزارت ورزش و جوانان از	۲. تأمین آیندۀ مالی،
۴. نرخ بیکاری	ورزشکاران	اقتصادی و شغلی ورزشکار
۵. نرخ تورم	۲. توزیع به موقع اعتبارات	بعد از دوران قهرمانی
۶. تعادل حساب جاری	به فدراسیون‌ها	۳. تأمین مالی و اقتصادی
۷. تراز بازرگانی	۳. میزان بودجۀ کمیته	خانوادۀ تحت سرپرستی
۸. میزان ذخائر ارزی کشور	ملی المپیک	ورزشکار
۹. ارزش کالای صادراتی	۴. میزان بودجۀ وزارت	۴. سطح درآمد ورزشکاران
۱۰. ارزش کالای وارداتی	ورزش و جوانان	۵. حقوق ماهیانۀ
۱۱. میزان تولید انرژی	۵. میزان قراردادهای و	ورزشکاران
۱۲. ضریب جینی	حمایت مالی شرکت‌ها با	۶. میزان پاداش به
۱۳. صادرات و واردات نفت	فدراسیون‌های ورزشی	ورزشکاران
۱۴. صادرات و واردات گاز	۶. میزان کسب منابع مالی	۷. صندوق بازنشستگی
۱۵. میزان مصرف نفت	فدراسیون‌ها از بازار ورزشی	ورزشکاران
۱۶. میزان مصرف برق	۷. نقش فدراسیون‌ها در	
۱۷. نرخ بهره در کشورها	توسعۀ صنعت ورزش کشور	
۱۸. بورس پول		
۱۹. حضور بخش خصوصی در ورزش		
۲۰. شاخص ارزش بورس اوراق بهادار		
۲۱. توسعۀ بخش کشاورزی		
۲۲. توسعۀ بخش صنعت و معدن		
۲۳. توسعۀ صنعت گردشگری		
۲۴. توسعۀ صنعت خودروسازی		
۲۵. میزان سرمایه‌گذاری کشورها		
خارجی در توسعۀ صنعت		
۲۶. میزان صادرات غیرنفتی		
۲۷. برابری نرخ دلار و ریال		
۲۸. کاهش نسبت وابستگی		
۲۹. سهم صنعت ورزش در توسعۀ ملی		
کشورها		

جدول ۳- مؤلفه اجتماعی و فرهنگی؛ پیش بین موفقیت کشورهای شرکت کننده در بازی های المپیک

شاخص های اجتماعی و فرهنگی شناسایی شده

سطح کلان	سطح متوسط	سطح خرد
۱. جمعیت کشورها	۱. میزان اهمیت بخشی فدراسیون ها و	۱. تعلق ورزشکاران به قشر اجتماعی
۲. جمعیت شهرها	کمیته ملی المپیک به مسائل اعتقادی	۲. میزان پایه های اعتقادی و دینی
۳. رشد جمعیت	و مذهبی	ورزشکار
۴. امید به زندگی	۲. برنامه ریزی جهت توسعه مسائل	۳. نقش اجتماع سالم در موفقیت
۵. هزینه سلامت، بهداشت و درمان	فرهنگی در باشگاه ها	ورزشکار
۶. ساختار سنی	۳. توسعه ورزش اقلیت های مذهبی از	۴. رعایت آداب فردی و اجتماعی
۷. هزینه آموزش و پرورش	سوی فدراسیون ها، کمیته ملی المپیک	ورزشکار در زندگی ورزشی (رعایت
۸. میزان مرگ و میر	و وزارت ورزش و جوانان	اصول اخلاقی در ورزش)
۹. تراکم جمعیت	۴. توسعه ورزش های بومی محلی از	۵. احترام ورزشکار به قوانین حاکم
۱۰. دین و مذهب	سوی فدراسیون ها، کمیته ملی المپیک	در جامعه
۱۱. میزان رفاه در جامعه	و وزارت ورزش	۶. احترام ورزشکار به حقوق جامعه
۱۲. نرخ مشارکت زنان در جامعه		ورزشی
۱۳. نرخ مشارکت زنان در ورزش		۷. رشد اجتماعی ورزشکار
۱۴. درصد مبتلایان به ایدز		۸. پذیرش ورزشکار به عنوان سرمایه
۱۵. تعداد مبتلایان به ایدز		ملی از سوی مردم
۱۶. مرگ و میر ناشی از ایدز		۹. مشارکت ورزشکار در رویدادهای
۱۷. منزلت اجتماعی افراد جامعه		اجتماعی و فرهنگی
۱۸. برابری زن و مرد		۱۰. حجاب و پوشش اسلامی
۱۹. میزان علاقه مندی مردم به ورزش		ورزشکاران زن
۲۰. میزان ازدواج و طلاق		۱۱. تربیت فرهنگی ورزشکار
۲۱. تیراژ کتاب ورزشی		۱۲. اشاعه فرهنگ ملی از سوی
۲۲. تیراژ روزنامه های ورزشی		ورزشکاران نخبه
۲۳. تعداد رسانه های ورزشی در کشور		
۲۴. میزان سواد المپیکی مردم		
۲۵. میزان هم بستگی ملی		
۲۶. درصد افراد باسواد در کشور		
۲۷. پایداری زیست محیطی از سوی مردم		
۲۸. امنیت در جامعه		
۲۹. چگونگی گذراندن اوقات فراغت		
۳۰. نسبت تحصیل کرده ها در مراکز آموزش عالی به کل جمعیت کشور		

ادامه جدول ۳- مؤلفه اجتماعی و فرهنگی؛ پیش‌بین موفقیت کشورهای شرکت‌کننده در بازی‌های المپیک

سطح کلان	سطح متوسط	سطح خرد
۳۱. میزان مهاجرت نخبگان علمی و ورزشی		
۳۲. نسبت زنان شاغل به کل شاغلان		
۳۳. میزان ارتکاب به جرم در بین نوجوانان و جوانان (انحرافات اجتماعی)		
۳۴. نرخ نیروی کار کودکان ۱۰ تا ۱۴ ساله		

جدول ۴- مؤلفه فناوری؛ پیش‌بین موفقیت کشورهای شرکت‌کننده در بازی‌های المپیک

سطح کلان	سطح متوسط	سطح خرد
۱. توسعه فناوری نانو در کشور	۱. استفاده فدراسیون‌های ورزشی از فناوری‌های روز دنیا	۱. آشنایی ورزشکاران با دانش و فناوری روز دنیا در رشته تخصصی خود
۲. دسترسی مردم به فناوری‌های اطلاعات و کاربردی	۲. برخورداری فدراسیون‌های ورزشی و کمیته ملی المپیک از فناوری‌های اطلاعات	۲. استفاده ورزشکاران از وسایل و تجهیزات روز دنیا
۳. برخورداری از آزمایشگاه‌های علمی پیشرفته	۳. برخورداری از پایگاه داده ورزشکار حرفه‌ای داخلی و خارجی در فدراسیون‌ها	۳. برخورداری از نرم‌افزارهای آنالیز عملکرد فردی و تیمی در رشته‌های ورزشی
۴. تعداد ثبت اختراعات ورزشی	۴. استفاده از فناوری‌های روز دنیا در مسابقات داخلی و بین‌المللی	
۵. وجود شرکت‌های تولیدکننده تجهیزات روز دنیا		
۶. برخورداری از تکنولوژی ساخت و پرتاب ماهواره به فضا		
۷. سهم صادرات صنایع با فناوری بالا و متوسط از کل صادرات و ارزش افزوده آن‌ها		
۸. تعداد خطوط تلفن		
۹. تعداد خطوط موبایل		
۱۰. برخورداری از سرعت اینترنت بالا		
۱۱. آموزش در مدارس و دانشگاه‌ها با استفاده از فناوری‌های نوین		

جدول ۵- مؤلفه ورزشی؛ پیش بین موفقیت کشورهای شرکت کننده در بازی های المپیک

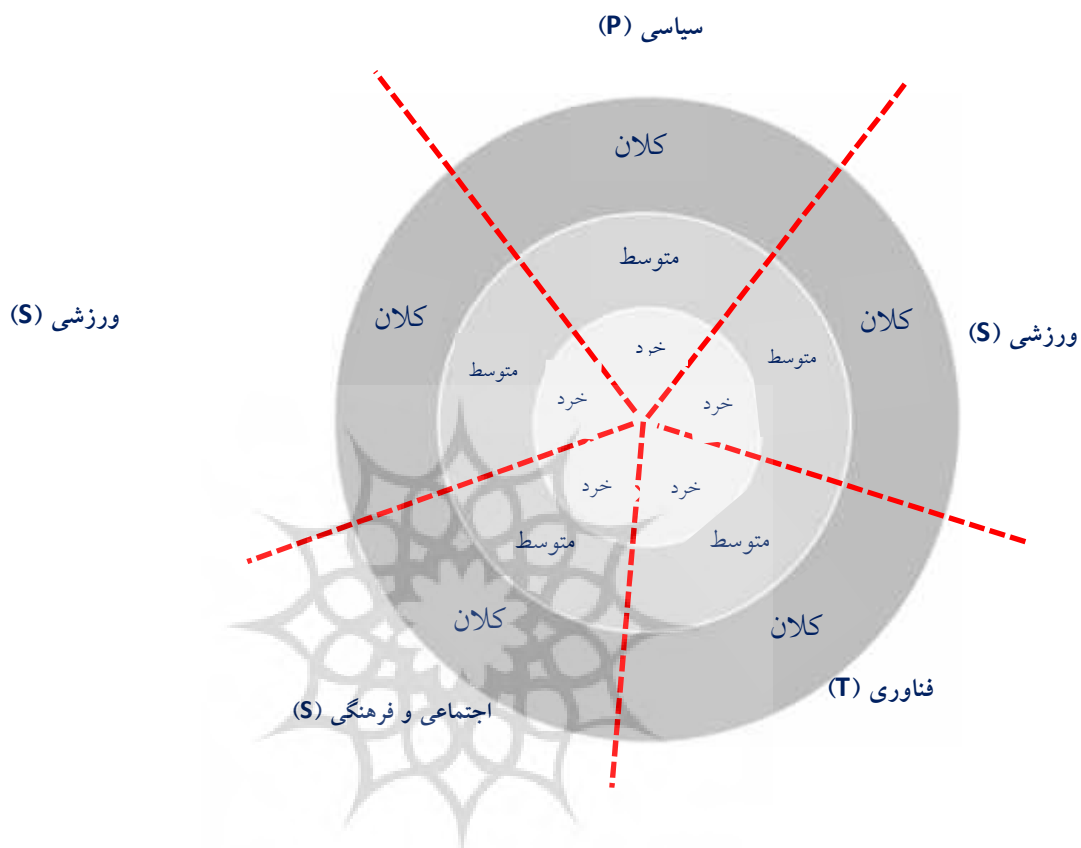
سطح کلان	سطح متوسط	سطح خرد
۱. سرانه فضای ورزشی کشور	۱. استفاده از مربیان حرفه ای دنیا	۱. انگیزش ورزشکاران
۲. تعداد رشته های المپیک در مدارس	توسط فدراسیون	۲. تغذیه ورزشکاران
۳. تعداد میزبانی	۲. استقلال و توانمندی	۳. حضور در مسابقات برون مرزی
۴. مدت نهادینه شدن المپیک در کشورها	فدراسیون های ورزشی	۴. ویژگی های آنترپومتری ورزشکاران
۵. توسعه ورزش همگانی در کشور	۳. استعدادیابی در رشته های ورزشی توسط فدراسیون	۵. بیمه ورزشکاران
۶. توسعه ورزش کارگری و نیروهای مسلح	۴. بررسی سوابق قهرمانی مربی - توسط فدراسیون	۶. تعداد تیم های شرکت کننده در مسابقات
۷. آمایش سرزمینی رشته های ورزشی	۵. برنامه ریزی کمیته ملی المپیک	۷. تعداد مدال های کسب شده در دوره های قبل
	۶. نحوه مدیریت رئیس فدراسیون	۸. استفاده از مواد نیروزا
	۷. برنامه ریزی زمان اردوها و دوره های تمرینی	۹. تعداد ورزشکاران اعزامی
	۸. بسیج منابع انسانی جهت برپایی اردوها	۱۰. تجربه حضور ورزشکاران در دوره های قبلی المپیک
	۹. نظارت بر فعالیت های مختلف در اردوها و زمان مسابقات توسط فدراسیون	۱۱. سلامت جسمی ورزشکار
	۱۰. برنامه ریزی در اعزام کاروان ورزشی توسط فدراسیون	۱۲. برخورداری از آمادگی جسمانی بالا در ورزش مورد نظر
	۱۱. زمان بندی مناسب اعزام تیم های ورزشی توسط فدراسیون	۱۳. توانمندی مشارکت با هم تیمی ها در تمرین و بازی
		۱۴. توانمندی خنثی کردن نقش منفی تماشاگران در صحنه مسابقه
		۱۵. میزان اعتماد به نفس در انجام فعالیت ورزشی
		۱۶. آگاهی از خود رویداد و صحنه المپیک و چگونگی برگزاری بازی های المپیک
		۱۷. آگاهی کامل از رقیبان در بازی های المپیک
		۱۸. رابطه مناسب بین مربی و ورزشکار
		۱۹. نحوه مدیریت مربیان

ادامه جدول ۵- مؤلفه ورزشی؛ پیش‌بین موفقیت کشورهای شرکت‌کننده در بازی‌های المپیک

شاخص‌های ورزشی شناسایی‌شده

سطح کلان	سطح متوسط	سطح خرد
		۲۰. هماهنگی کادر فنی
		۲۱. تجربیات سرپرست تیم اعزامی
		۲۲. رابطه سرپرست با اعضا
		۲۳. حمایت کادر پزشکی کاروان
		۲۴. بهداشت مکان اردوها و خوابگاه‌ها
		۲۵. استفاده از وسایل کمک آموزشی
		۲۶. نزدیکی محل مسابقه به دهکده بازی‌ها
		۲۷. کیفیت و تنوع غذایی در دهکده بازی‌ها
		۲۸. کیفیت محل اسکان در دهکده بازی‌ها
		۲۹. امکانات تفریحی در دهکده بازی‌ها
		۳۰. جدول قرعه‌کشی در بازی‌ها
		۳۱. استرس ورزشکار از جایگاه کاروان اعزامی در جدول رتبه‌بندی بازی‌ها

پس از فرایند کدگذاری محوری، با استناد به الگوی پیشنهادی دی بوسچر و همکاران (۲۰۰۶) فرایند کدگذاری انتخابی صورت گرفت؛ لذا، با توجه به تحلیل عوامل به‌دست‌آمده و فرایند کدگذاری باز و محوری انجام‌شده، در فرایند کدگذاری انتخابی، الگوی نظری مؤلفه‌های پیش‌بینی-کننده موفقیت کشورها در بازی‌های المپیک بدین گونه ترسیم شد (شکل شماره یک).

شکل ۱- الگوی نظری مؤلفه های پیش بینی کننده موفقیت کشورها (PEST+S) در بازی های المپیک

الگوی نظری مؤلفه های پیش بینی کننده موفقیت کشورها (PEST+S) در بازی های المپیک شامل: مؤلفه های سیاسی (P)، اقتصادی (E)، اجتماعی و فرهنگی (S)، فناوری (T) و ورزشی (S) می باشد. همچنین، سطوح کلان مربوط به محیط پیرامونی یا دور (جامعه)، سطوح متوسط یا میانی مربوط به سازمان های ورزشی (از جمله فدراسیون ها، کمیته ملی المپیک و غیره) و سطوح خرد یا نزدیک مربوط به خود ورزشکار می باشد.

بحث و نتیجه گیری

هدف از پژوهش حاضر، شناسایی مؤلفه‌های پیش‌بینی‌کننده موفقیت کشورهای شرکت‌کننده در بازی‌های المپیک بود؛ از این‌رو، با توجه به یافته‌های پژوهش این مؤلفه‌ها در پنج دسته سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی، فناوری و ورزشی (PEST+S) طبقه‌بندی گردید. سپس، ۱۸۵ شاخص شناسایی‌شده با توجه به مدل پیشنهادی دی بوسچر و همکاران (۲۰۰۶) در سه سطح متغیر کلان، متوسط و خرد تقسیم‌بندی گردید. یکی از مؤلفه‌های شناسایی‌شده بر موفقیت کشورها، مؤلفه سیاسی است. یافته‌ها نشان داد ۲۶ شاخص سیاسی وجود دارند که به‌طور مستقیم و غیرمستقیم می‌توانند عملکرد ورزشکاران و کاروان ورزشی را پیش‌بینی کنند. از جمله شاخص‌های سیاسی شناسایی‌شده، آزادی بیان در فضای جامعه بود. در ورزش نیز آزادی بیان به‌عنوان محیطی آزاد برای بیان مشکلات ورزشکاران و مربیان در داخل و خارج از زمین ورزشی به‌طور جزء و بیان معضلات ورزش کشور به‌صورت کل قلمداد می‌شود. بوردان^۱ (۲۰۰۷) معتقد است مشتریان ورزشی سازمان‌ها از جمله ورزشکاران، مربیان و طرفداران ورزشی دارای حقوق و مطالباتی هستند. بیان شفاف و آزادانه در حدود و حریم مقررات قانونی ورزش کشور می‌تواند به موفقیت در عرصه‌های ورزشی داخلی و بین‌المللی کمک نماید. همچنین، از دیگر شاخص‌های سیاسی مستخرج از مصاحبه با صاحب‌نظران، وجود احزاب ورزشی در کشور بود. احزاب باعث رشد سیاسی کشور شده و به‌بالا رفتن سطح فکری افراد جامعه کمک می‌کند. حزب، رابطه بین حکومت و مردم را برقرار نموده و یک راه ۲ طرفه ایجاد می‌کند. بوردان (۲۰۰۷)، دی بوسچر (۲۰۰۹)، جانسون و علی (۲۰۰۸) و جونز^۲ (۲۰۱۳) نیز بر این باور هستند که احزاب به‌عنوان پیونددهنده دولت و مردم می‌توانند در پیگیری مطالبات ورزشکاران و رفع مشکلات ورزش کشور در تمام سطوح ورزش همگانی، قهرمانی و حرفه‌ای نقش مؤثری را ایفا کنند.

علاوه بر این، مؤلفه اقتصادی از دیگر عوامل شناسایی‌شده در پژوهش حاضر بود. در همین راستا، ۴۳ شاخص اقتصادی در سه سطح کلان، متوسط و خرد شناسایی گشته و تقسیم‌بندی گردید. یکی از مهم‌ترین شاخص‌های شناسایی‌شده، تولید ناخالص داخلی بود که در رشد توسعه اقتصادی کشورها دارای اهمیت بسیار زیادی است. میزان تولید ناخالص داخلی (GDP) در کشورها نشان‌دهنده درآمد آن‌ها می‌باشد. هرچه درآمد دولت‌ها بیشتر باشد بدیهی است که به همان نسبت سرمایه‌گذاری در بخش‌های مختلف از جمله ورزش بیشتر می‌شود. به‌نظر می‌رسد کشورهای با GDP بالا حمایت بیشتری از ورزشکاران می‌کنند و برای توسعه ورزش حرفه‌ای از طریق بهبود زیرساخت‌های ورزشی

-
1. Bordman
 2. Jons

تلاش می نمایند. همچنین، این کشورها برای ورزشکاران خود امکانات مناسب تری را فراهم می آورند و ورزشکاران بیشتری را به بازی های المپیک اعزام می کنند. این موارد را آندروف (۲۰۱۰)، اشتون (۲۰۰۳)، بلیک (۲۰۰۵)، ادز (۲۰۱۲)، جیسکه و مادن (۲۰۱۱) و ژان بین (۲۰۱۰) نیز عنوان نموده اند. یکی دیگر از شاخص های اقتصادی که در فرایند مصاحبه به آن اشاره شد نرخ تورم بود. تورم عموماً به معنی افزایش غیرمتناسب سطح عمومی قیمت ها در نظر گرفته می شود. افزایش نرخ تورم سبب بروز مشکلات اقتصادی در جامعه گردیده و به تبع آن، دیگر شاخص های توسعه یافتگی اقتصادی را تحت تاثیر قرار می دهد. در همین راستا، آزبورن (۲۰۰۶)، پولین و ژو (۲۰۰۶) و وگنوس و لاکوکریاکوف^۱ (۲۰۱۱) بیان می دارند کشورهایی که نرخ تورم آن ها در سطح پایینی قرار دارد، در عرصه های بین المللی از جمله ورزش موفق تر ظاهر می شوند. علاوه بر این، از دیگر مؤلفه های شناسایی شده در موفقیت کشورها در بازی های المپیک، مؤلفه اجتماعی و فرهنگی بود که در برگیرنده ۵۰ شاخص است. یکی از شاخص های مهم که پژوهشگران همیشه بر اهمیت آن تأکید داشته اند، میزان جمعیت کشورها و تأثیر آن ها بر عملکرد کشورها در سطح جهانی بوده است. جمعیت کشور می تواند بر عواملی چون صنعت، سیاست، اقتصاد و فرهنگ تأثیرگذار باشد. طحاری مهرجردی و همکاران (۱۳۹۱)، برنارد و باس (۲۰۰۴) و وگنوس و لاکوکریاکوف (۲۰۱۱) نشان دادند که تنوع و اندازه جمعیت، شانس را برای دراختیارداشتن ورزشکاران بهتر و در نتیجه، دستیابی به مدال بیشتر فراهم می کند. بدیهی است کشورهای پرجمعیت جهان مانند چین، ایالات متحده و غیره به منزله استخری از استعداد های رشته های مختلف ورزشی هستند که همین استعدادهای بالقوه می توانند به قهرمانان المپیک این کشورها تبدیل شوند. همچنین، یکی دیگر از شاخص های با اهمیت و نشانه های پیشرفت در کشورهای جهان، هزینه آموزش و پرورش می باشد. امروزه، آموزش و پرورش بنا بر ضرورت تغییرات اجتماعی، یکی از سازمان های پیچیده و بزرگ اجتماعی در هر کشور محسوب می شود که پیوندی ناگسستنی با رشد و توسعه اجتماعی، فرهنگی و اقتصادی دارد. در کشورهای توسعه یافته دنیا، آموزش و پرورش و باشگاه ها متولی ورزش های پایه هستند. آن ها استعدادها را کشف می کنند و پرورش می دهند. در اکثر کشورهای دنیا دانش آموزان به عنوان مهره های ورزشی و قهرمانان آینده دیده می شوند. تا جایی که در توصیف دورنمای آینده ورزش خود می گویند که قهرمانان المپیک و جهانی آن ها دانش آموزان پشت میز نشسته مدارس هستند. شفیع (۱۳۹۱) در پژوهشی نشان داد که میزان اثرگذاری هزینه آموزش و پرورش در پیش بینی

موفقیت کشورهای شرکت کننده در بازی های آسیایی حدود هفت درصد می باشد. همچنین، تعداد رشته های ورزشی پایه و المپیکی که در مدارس تدریس می شوند می توانند در پیشرفت آن رشته ها تأثیر بگذارند؛ لذا، بدیهی است که با نهادینه کردن ورزش های المپیکی، موفقیت در آینده را به ارمغان آورند. کپل^۱ (۲۰۰۴) و ژاول^۲ (۲۰۰۸) نیز به این مسأله اشاره نمودند.

مؤلفه دیگر دخیل در موفقیت کشورها در بازی های المپیک، مؤلفه فناوری است. در پژوهش حاضر ۱۸ شاخص فناوری که می تواند عملکرد کشورها را تحت تأثیر مستقیم و غیرمستقیم قرار دهد شناسایی گردید. فناوری را می توان تجلی آمیخته ای از دانش و ذوق هنری بشر در پدیده های تکوین یافته او برای مرتفع نمودن نیازهایش دانست. به عبارت دیگر، پیشرفت بشریت در گرو پیشرفت تکنولوژی است. در عصر حاضر، تکنولوژی سلاح ورزشکاران در رقابت ها است و کسب موفقیت در سطوح بالای رقابت ورزشی به فناوری های نوین وابسته است. بولچندانی (۲۰۱۲) بیان می دارد برخورداری از فناوری های نوین در ورزش نیازمند سرمایه گذاری دولت ها می باشد؛ از این رو، کشورهای فقیر شانس برای پیشی گرفتن از کشورهای پیشرفته در حوزه فناوری نخواهند داشت. وی معتقد است میزان سرمایه گذاری که در سطح اول ورزش دنیا انجام می شود بسیار زیاد است و کشورهای فقیر نمی توانند در ورزش های المپیکی که نیازمند فناوری بالا هستند نظیر قایقرانی بادبانی، روئینگ و دوچرخه سواری امید چندانی به کسب مدال داشته باشند. در این میان، فناوری های نوین ورزشی در موفقیت و بهبود رکورد ورزشکاران تأثیر به سزایی دارد. همچنین، بالا رفتن سطح تکنولوژی باعث بالا رفتن سطح کارایی ورزشکاران می شود. هرچند تأثیر این فناوری ها هرگز به اندازه ای نیست که یک فرد عادی را به سطح ورزشکار حرفه ای برساند؛ اما در دنیای رقابت المپیک چند صدم ثانیه می تواند به راحتی رنگ مدال را عوض کند. یکی از فناوری های نوین در سال های اخیر که کمک شایانی در عملکرد ورزشکاران داشته است فناوری نانو می باشد. تمام وسایلی که با فناوری نانو تولید شده اند با هدف بهبود عملکرد ورزشکاران و جلوگیری از آسیب های احتمالی آنها بوده است. کاشف و انوار (۱۳۸۹) معتقد هستند که فناوری نانو به تجهیزات استحکام بالایی بخشیده و وزن آن را کاهش داده است. کاربردهای فناوری نانو در ورزش در بخش های وسایل ورزشی (دوچرخه با بدنه نانو و بدنه و پاروهای قایق)، پوشاک (کفش ها و لباس های ورزشی)، اماکن ورزشی (کفپوش های ورزشی و نیز به کارگیری فناوری نانو در ساخت ورزشگاه های مجهز و روز دنیا) و پزشکی ورزشی (ساخت پروتزها و اورتزها) مورد توجه پژوهشگران این حوزه بوده و تولیدات بسیاری را به بازارهای ورزشی روانه کرده است. به طور کلی، برخورداری از فناوری های روز و به-

-
1. Capel
 2. Jowell

کارگیری آن در ورزش می‌تواند به رشد و توسعه ابعاد مختلف ورزش کشورها کمک کند و موفقیت را در عرصه‌های ورزشی به ارمغان آورد. از این منظر، نتایج پژوهش حاضر با یافته‌های کاشف و انوار (۱۳۸۹) و بولچندانی (۲۰۱۲) هم‌راستا می‌باشد. علاوه بر این، از دیگر مؤلفه‌های شناسایی شده در موفقیت کشورها در بازی‌های المپیک، مؤلفه ورزشی است در برگرفته ۴۹ شاخص می‌باشد. یکی از شاخص‌های پیش‌بین شناسایی شده در سطح کلان، میزبانی بازی‌های المپیک است. با اخذ میزبانی رویدادهای ورزشی، ساخت اماکن و استادیوم‌های ورزشی افزایش می‌یابد و اقتصاد شهر رونق پیدا می‌کند. در نتیجه، حرکت اقتصادی عظیمی در کشور میزبان ایجاد می‌شود. واترز و لاول^۱ (۲۰۰۲)، مویر، بلانگر و پوتنام (۲۰۰۶)، کاسیماتی و داوسون (۲۰۰۹)، کاوتسوس و زیمانسکی (۲۰۱۰)، هر-یک در پژوهشی مشابه به بررسی مزیت‌های مختلف میزبانی و برگزاری رویدادهای بزرگ ورزشی از جمله جنبه‌های سیاسی، اقتصادی، فرهنگی، اجتماعی، زیست محیطی، گردشگری و روانی برای شهرهای میزبان پرداختند و نشان دادند که علاوه بر تأثیرات رویدادهای ورزشی بر شهر میزبان، برگزاری این رویدادها منجر به عملکرد بالاتر کشور میزبان از لحاظ کسب مدال نیز می‌گردد. به طوری که در رویدادهای تک‌رشته‌ای، به عملکرد بالاتر تحت شرایط میزبانی اشاره شده است. کلارک^۲ (۲۰۰۵) نیز به بررسی تفاوت عملکرد کشورهای میزبان در بازی‌های تابستانی المپیک در مقایسه با دوره قبل و بعد پرداخت و بیان کرد که درصد مدال‌ها کسب شده در شرایط میزبانی، بالاتر از شرایط غیرمیزبانی (دوره قبل و بعد از بازی‌های تابستانی المپیک) بوده است. علاوه بر این، یکی دیگر از شاخص‌هایی که می‌تواند پیش‌بینی کننده عملکرد ورزشکاران در بازی‌های المپیک باشد، تعیین پاداش برای ورزشکاران است. باید توجه داشت GDP به‌عنوان بازنمایی از رونق و رفاه کشورها تصور می‌شود (کشورهای پررونق و مرفه، پول بیشتری در ورزش صرف می‌کنند) و کشورهای با GDP بالاتر، پاداش‌های بیشتری را برای ورزشکاران خود در نظر می‌گیرند. هرچه میزان پاداش ورزشکاران بالاتر باشد، انگیزه برای کسب مدال و موفقیت در المپیک نیز بیشتر می‌شود و تلاش برای رسیدن به مدال دو چندان می‌گردد. نتایج پژوهش حاضر با یافته‌های زارعی محمودآبادی و همکاران (۱۳۹۲)، سیلک و اندرو^۳ (۲۰۰۸)، فارس (۲۰۱۰) و برادلی و همکاران (۲۰۱۳) هم‌راستا می‌باشد.

-
1. Waters & Lovell
 2. Clarke
 3. Silk & Andrews

به‌طور کلی، کسب مدال در المپیک برای کشورها دارای اهمیت بسیاری است. تا جایی که کشورها از آن به‌عنوان ابزاری در معادلات بین‌المللی استفاده می‌کنند و همین امر موجب ایجاد یک رقابت مسالمت‌آمیز در این رویداد جهانی می‌شود. اندیشمندان علوم مختلف وقت و تلاش زیادی را صرف یافتن پاسخ برای این پرسش کرده‌اند که چه عواملی سبب موفقیت یک کشور در المپیک می‌شود. درحقیقت، می‌توان گفت راه رسیدن به این موفقیت، توسعه است. اصولاً، توسعه امری کلی بوده و دارای جنبه‌های مختلف فرهنگی، سیاسی، اقتصادی، علمی - فناوری، پزشکی و غیره می‌باشد. همچنین، توسعه در برخی موارد ممکن است موقتی و کوتاه‌مدت باشد که نتیجه آن موفقیت نسبی و مقطعی در سطح بین‌المللی از جمله ورزش خواهد بود. همچنین، برنامه‌ریزی بلندمدت می‌تواند به توسعه پایدار و فراگیر منجر شود. در جمهوری اسلامی ایران سازمان‌هایی با ساختار مناسب و برنامه‌ریزی هدفمند جهت شناسایی متغیرهای اثرگذار بر موفقیت ورزشی وجود ندارد. در مجموع، به مسئولان ورزش کشور پیشنهاد می‌شود با مطالعه تجارب کشورهای موفق در این زمینه، سازمان‌های ورزشی با ظرفیت‌های بالا و فناوری مناسب جهت رسیدن به موفقیت در رویدادهای بین‌المللی را ایجاد نمایند.

با توجه به یافته‌های پژوهش، برخی راهبردهای اجرایی جهت موفقیت در بازی‌های المپیک پیشنهاد می‌گردد:

ارتقای شاخص‌های سیاسی در سطح ملی و بین‌المللی از سوی سران کشورها، تعامل مناسب فدراسیون‌ها و کمیته ملی المپیک با نهادهای سیاسی در داخل و خارج از کشورها، افزایش آگاهی ورزشکاران از مسائل سیاسی و محیط بین‌المللی ورزش و نیز ایجاد احزاب ورزشی در جهت حمایت از حقوق ورزشکاران.

تقویت بنیه اقتصادی کشورها و تلاش جهت بهبود وضعیت شاخص‌های اقتصادی از جمله تولید ناخالص داخلی، نرخ تورم و بیکاری و توسعه بخش خصوصی در ورزش، افزایش سهم صنعت ورزش در توسعه کشورها، افزایش تعداد و میزان قرارداد بین حامیان مالی و فدراسیون‌ها، افزایش بودجه فدراسیون‌ها، کمیته ملی المپیک و وزارت ورزش و جوانان، توزیع به‌موقع و مناسب اعتبارات به فدراسیون‌ها و تأمین مالی، اقتصادی و شغلی ورزشکار حین و پس از دوران قهرمانی و میزان پاداش مدال‌آوران المپیک.

اهمیت‌بخشی به مسائل اجتماعی و فرهنگی در کشورها از جمله بالابردن سطح امید به زندگی، افزایش مشارکت زنان در ورزش، افزایش بودجه آموزش و پرورش، افزایش سواد المپیکی عموم مردم، بالابردن سطح امنیت و رفاه در جامعه و کاهش انحرافات اجتماعی، بسترسازی مناسب جهت کاهش نرخ مهاجرت نخبگان علمی و ورزشی، اهمیت‌داشتن مسائل اعتقادی و مذهبی و فرهنگی برای

کمیته ملی المپیک و فدراسیون های ورزشی، توسعه ورزش اقلیت های مذهبی و ورزش های بومی محلی از سوی سازمان های ذی ربط، تقویت پایه های اعتقادی و دینی ورزشکار و نهادینه کردن احترام به قوانین و اصول اخلاقی در وی.

رشد و توسعه فناوری های نوین در کشورها از جمله توسعه فناوری نانو، افزایش آشنایی و دسترسی مردم به فناوری های اطلاعات، راه اندازی شرکت های تولید کننده تجهیزات مدرن ورزشی، افزایش به-کارگیری فناوری های نوین توسط فدراسیون ها و کمیته ملی المپیک، راه اندازی پایگاه داده ورزشکاران حرفه ای داخلی و خارجی در فدراسیون ها، استفاده از فناوری های روز دنیا در مسابقات داخلی و بین المللی و برخوردار نمودن ورزشکاران از وسایل و تجهیزات نوین.

توجه به شاخص های ورزشی جهت رسیدن به موفقیت در بازی های المپیک از جمله افزایش سرانه فضای ورزشی، افزایش تعداد رشته های المپیک در مدارس، میزبانی مسابقات المپیک، پیاده سازی آمایش سرزمینی رشته های ورزشی، استفاده از دانش مربیان حرفه ای جهان، میزان استقلال و توانمندی های فدراسیون ها، انجام فرایند استعدادیابی توسط فدراسیون ها، مدیریت مناسب فدراسیون های ورزشی، برنامه ریزی و زمان بندی مناسب اعزام کاروان ورزشی، برخورداری از سلامت جسمی و روحی از قبیل انگیزش و اعتماد به نفس ورزشکار، بهبود تغذیه و رفاه ورزشکار در اردوها و مسابقات، افزایش تعداد اردوها و بهبود کیفیت آن ها، مدنظر قراردادن تعداد مدال های کسب شده در دوره های قبل، افزایش تعداد ورزشکاران اعزامی به المپیک، توجه به تجربه حضور قبلی در بازی های المپیک، ایجاد روحیه مشارکت و همکاری تیمی ورزشکار، برقراری رابطه مناسب بین مربی و ورزشکار، شناخت ابعاد عملکردی رقیبان در المپیک، ایجاد هماهنگی مناسب در کادر فنی، فراهم کردن شرایط مناسب تمرینی و رفاهی در محل برگزاری مسابقات، اهمیت جدول قرعه کشی در بازی ها و قرار گرفتن در گروه ها و تحت فشار قراردادن ورزشکار به دلیل جایگاه کاروان اعزامی در جدول مسابقات.

در پایان، به پژوهشگران پیشنهاد می شود با عنایت به مؤلفه های شناسایی شده (PEST+S) در پیش بینی موفقیت کشورهای شرکت کننده در بازی های المپیک، شاخص ها را در هر مؤلفه اولویت بندی نمایند. سپس با توجه به اولویت ها، اقدام به کمی سازی شاخص های مؤثرتر نموده و در نهایت عملکرد کشورها را پیش بینی کنند.

منابع

1. Admin, A. (2008). Who will win the medals race? Retrieved from: www.iwebie.com/indias-2008-olympicdreams.
2. Andreff, M., & Andreff, W. (2010). Economic prediction of medal wins at the 2014 winter Olympics, contemporary issues in sports economics: Participation and professional team sports. Cheltenham: Edward Elgar, Forthcoming, 3(2): 49-62.
3. Andreff, W. (2001). The correlation between economic underdevelopment and sport. *European Sport Management Quarterly*, 1(4): 251-79.
4. Azizi, B., Mehrabi Koshki, A., & Farahani, J. (2014). Explores the relationship between information technology and organizational structure of the Ministry of Youth and Sports of the Islamic Republic of Iran, *sport management*, 5(3):161-74. (Persian)
5. Bainvel, S. (2005). Sport and politics: A study of the relationship between international politics and football. 6: 65-78.
6. Bazargan, A. (2009). Introduction to qualitative research methods and integrated, Didar Publications. (Persian)
7. Bernard, A., & Busse, M. (2004). Who wins the Olympic Games? Economic resources and medal totals. *Review of Economics and Statistics*, 86(1): 413- 7.
8. Bradley, J., & Bowdoin, C. (2013). Creating and testing a production function for Olympic medals. *Issues in Political Economy*, 22: 7-25.
9. Bulchandani, S. (2012). Technology in sport equipment. *Dartmouth Undergraduate Journal of Science*, 9: 27-9.
10. Coakley, J. (2009). Sports in society: issues and controversies. In *Sports in society: Issues and controversies*, 439-70.
11. De Bosscher V., Deknop P., Vanbottenburg M., & Shibli S. (2006). A conceptual framework for analysing sports policy factors leading to international sporting success. *European Sport Management Quarterly*, 6(2): 185-215.
12. De Bosscher V., Deknop P., Vanbottenburg M., Shibli S., & Bingham J. (2009). Explaining international sporting success: An international comparison of elite sport systems and policies in six countries. *Sport Management Review*, 12: 113-36.
13. Forrest, D., & Sanz, I. (2010). Forecasting national team medal totals at the summer Olympic Games. *International Journal of Forecasting*, 26: 576-88.
14. Godarzi, M., Asadi, H., Khabiri, m., & Dosti, M. (2013). *Politics and Sports*, The publication mouj Ghalam, First Edition. (Persian)
15. Green, M. (2007). Olympic glory or grassroots development? Sport policy priorities in Australia, Canada and the UK 1960-2006. *International Journal of the History of Sport*, 24(7): 921-53.
16. Hilvoord, I., & Elling, A. R. (2010). How to influence national pride? The Olympic medal index as a unifying narrative. *International Review for the Sociology of Sport*, 45(1): 87-102.
17. Hoffmann, R., & Lee, C. G. (2002). Public policy and Olympic success. *Applied Economics Letters*, 9: 545-8.
18. Johnson, D. K. N., & Ali, A. (2004). A tale of two seasons: Participation and medal counts at the summer and winter Olympic Games. *Social Science Quarterly*, 85: 974-93.

19. Kasimati, E., Dawson, P. (2009). Assessing the impact of the 2004 Olympic Games on the Greek economy: A small macro econometric model. *Economic Modelling*, 26: 139–46.
20. Kavetsos, G., & Szymanski, S. (2010). National well-being and international sports events. *Journal of Economic Psychology*, 31: 158–71.
21. Larose, K., & Haggerty, T. R. (1996). Factors associated with national Olympic success: An exploratory study. (Unpublished Master dissertation). Universities Brunswick, Canada.
22. Maguire, J. (2008). Real politic or ethically based: Sport, globalization, migration and nation-state policies. *Sport in Society*, 11: 443-58.
23. Matthews, J. (2010). *Twilight struggle: The cold war 1945-1989*. Deluxe Edition. Hanford, CA 93232-1308. Retrieved from: www.GMTGames.com.
24. Mitton, C., Davies, H., & Donaldson, C. (2004). Olympic medals or long life: What's the bottom line? *MJA Journal*, 180: 71-3.
25. Moshtaghiyan, S., Etebariyan, A., Namazi zadeh, M., & Afkhami, M. (2014). Study the experience managers and athletes about the reasons for the failure of the 2008 Olympic Games in Beijing in the field of human and financial resources, *sports management*, 5(3):71-97. (Persian)
26. Rivenburgh, N. (2004). The Olympic Games, media and the challenges of global image making: University lecture on the Olympics [online article]. Barcelona: Centre d'Estudis Olímpics (UAB). International Chair in Olympism (IOC-UAB).
27. Safadi, A. (2008). Arab performance at the games reveals a greater regional shame. *Sport in Society*, 2: 26-39.
28. Sajjadi, N. (1990). Analysis of the role of mass media at the Olympic Games during the twentieth century, *The publication Harakat*, 3:39-56. (Persian)
29. Shafiee, Sh. (2012), Model to predict the success of countries participating in the 2010 Asian Games in Guangzhou, doctoral dissertation, University of Guilan. (Persian)
30. Sobhani, Y., Honari, H., Shahlaei, J., & Ahmadi, A.R. (2014). The relationship between information technology and knowledge management in sports federations, *sports management*, 17:55-73. (Persian)
31. Song, Ch., Boulier, B. L., & Stekle, H. O. (2007). The comparative accuracy of judgmental and model forecasts of American football games. *International Journal of Forecasting*, 23: 405-13.
32. Sotiriadou, K., & Shilbury, D. (2009). Australian elite athlete development: An organizational perspective. *Sport Management Review*, 13: 1-12.
33. Tomlinson, R. (2010). Whose accolades? An alternative perspective on motivations for hosting the Olympics. *Springer Science + Business Media*, 4: 83-96.

استناد به مقاله

زارعیان، حسین، الهی، علیرضا، سجادی، نصراله، و پدram، میرمحسن. (۱۳۹۵). مؤلفه‌های پیش‌بینی‌کننده موفقیت کشورهای شرکت‌کننده در بازی‌های المپیک. مطالعات مدیریت ورزشی، ۸(۳۵)، ۱۳۷-۱۶۲.

Zareian, H., Elahi, A.R., Sajjadi, N., & Pedram, M.M. (2016). Predictive Components of Success for Countries Participating in the Olympic Games. Sport Management Studies. 8 (35): 137-162. (Persian)

Predictive Components of Success for Countries Participating in the Olympic Games

H. Zareian¹, A.R. Elahi², N. Sajjadi³, M. Pedram⁴

1. Assistant Professor, Sport Science Research Institute*

2. Assistant Professor, University of Kharazmi

3. Professor University of Tehran

4. Assistant Professor, University of Kharazmi

Received Date: 2014/04/11

Accepted Date: 2014/06/24

Abstract

Olympic games has been the most important sport event in the world, and countries with the long, medium and short term programs try to get the best results from many years before the olympic games. For this reason, prediction the elements success of countries in this tournament is very important. With regard to the exploratory nature of this research, we were used the qualitative methods to determine the most important predictive factors in success of countries. First, based on original studies, the primary lists of indicators were identified. Then, the semi-structured interviews was conducted with (n=28) elites that aware of these issues. Results showed that, 185 indexes could predict the success of countries in the Olympic games. In this analysis, indexes were classified into 5 elements: political, economic, social and cultural, technology and sport (pest+s). Also, using de bosscher et al's model (2006), the components were divided into micro, meso and macro levels. Sports politician can use the identified indicators and elements in forthcoming planning about Olympic games to be more successful.

Keywords: Success, Olympicgames, Micro, Meso and Macro Levels

*Corresponding Author

Email: zareian.h@gmail.com